

I kirkelige kredse har diskussionen efterhånden kørt i et stykke tid: Skal vi som folkekirke gå i dialog med andre trosopfattelser og religioner? Er det ikke snarere mission, der er brug for? Hvad skal vi egentlig med dialog? I det følgende vil jeg gøre nogle overvejelser over dette ud fra et kirkeligt undervisningsperspektiv.

Af Jarl Ørskov Christensen, præst og tidl. netværkskonsulent ved Folkekirke og Religionsmøde

I folkekirken findes et bredt udbud af kirkelig undervisning. En stor del af undervisningen retter sig mod børn og unge med konfirmanderne som den helt store gruppe. Otte måneder til konfirmandundervisningen er kort tid! De unge medbringer mindre viden og fortrolighed med kirke og kristendom end tidligere. Som underviser må man nøje overveje, hvad der skal med i årsplanen. Konfirmanderne skal både nå at lære det vigtigste om kristendommen, og de skal nå at lære om troens praksis på egen hånd og i kirkens fællesskab.

Viden om andre religioner må af gode grunde vige pladsen. Det samme gælder vel for dialogen? Eller gør det?

Målet med den kirkelige undervisning i en multireligiøs verden

Hvad er målet egentlig for den kirkelige undervisning? Svaret må være noget i retning af, at man som barn/ung/voksen må blive rodfæstet i sin tro. Men vel også noget mere end det? Er målet ikke også, at man med egne ord som barn/ung/voksen kan præsentere og repræsentere kristentroen over for andre – sådan som kristendommen har haft det som sin kerneopgave siden pinsedagen?

»Konfirmanderne vil sikkert have vidt forskellige erfaringer og holdninger over for andre religioner – men de skal alle i voksenlivet kunne navigere i det, at kirken og kristendommen ikke er den eneste mulighed.«

Tag nu f.eks. en flok danske konfirmander anno 2017: Efter ungdomsårene vil de kunne se frem til et voksenliv, hvor deres kristne (menigheds-)liv og identitet udfolder sig imellem flere andre religioner og holdninger til det religiøse. Konfirmanderne vil sikkert have vidt forskellige erfaringer og holdninger over for andre religioner – men de skal alle i voksenlivet kunne navigere i det, at kirken og kristendommen ikke er den eneste mulighed. Hvordan skal relationen til mennesker med anderledes religiøse synspunkter så være? På dette punkt vil de i voksenlivet skulle træffe både små og store valg, som influerer på dem selv og andre.

At præsentere og repræsentere den kristne tro

Fra et kirkeligt undervisningsperspektiv lyder det afgørende spørgsmål: Hvilket grundlag har de at træffe deres valg på? Hvilke erfaringer og refleksioner har de i forhold til egen tro og mødet med andres tro? Er sådanne refleksioner og erfaringer noget, man som barn/ung/voksen selv må tage sig af? Eller har kirken et ansvar for til at klæde konfirmanderne på til den religiøse virkelighed, som før eller senere kommer til at hvile på deres skuldre?

Er dette så endnu et emne, der skal presses ind i et trangt konfirmandforløb? Ikke nødvendigvis. Fra forskellige sider er der allerede givet bud på, hvordan man i konfirmandundervisningen kan formidle kort og relevant viden om andre religioner. Men hvorfor ikke gå lige til sagen: Undervejs i undervisningsforløbet kunne man som underviser sørge for, at konfirmanderne selv får lejlighed til at præsentere og repræsentere kristentroen overfor mennesker af anden tro. Man kunne sørge for, at de i trygge undervisningsrammer arbejder med at sætte ord på deres egen tro, og at de som kristne lærer at begå sig imellem andre religioner. Emnet skal ikke presses ind i planen – det ligger allerede i kernen af, hvad konfirmanderne har behov for, og hvad kirkens undervisning har gået ud på siden pinsedagen. Det kan tilrettelægges på mange måder. Folkekirke og Religionsmøde gennemførte for nogle år siden et konfirmandprojekt, hvor en gruppe muslimske unge kom på besøg i undervisningen. I projektet havde konfirmanderne selv ansvaret for at vise kirkerummet frem, forklare betydningen af døbefonten, knæfaldet, prædikestolen osv. og svare på gæsternes spørgsmål med deres egne ord. Sidenhen besøgte konfirmanderne moskeen og fik tilsvarende en fremvisning og erfaringer med at begå sig som gæster i andres hellige rum. Konfirmanderne lærte at stille spørgsmål og samtidigt reflektere over deres eget ståsted.

»Konfirmanderne blev meget glade og stolte af deres egen tro. Det var en helt anden måde at snakke om tro på, end man kan gøre det i skolen.«

Når kristendom og virkelighed smelter sammen

Meget kirkelig undervisning har handlet om at beskrive, hvordan kirken og kristendommen kan være relevant, når man som barn/ung/voksen skal ud i virkeligheden. Ud fra ovenstående fremgangsmåde smelter kristendommen og virkeligheden sammen - troen får farve og bliver noget, vi lever i i stedet for blot at høre om den. En af de præster, som deltog i projektet, udtalte efterfølgende: »Konfirmanderne blev meget glade og stolte af deres egen tro. Det var en helt anden måde at snakke om tro på, end man kan gøre det i skolen.«

I fremtiden stilles vi givetvis over for endnu flere og stærkere religiøse synspunkter. Svaret på dette er ikke at holde al religion ud i strakt arm. Kristendommen må i højere grad blande sig som en stemme blandt andre. Kristentroen bliver først rigtig til, når vi hver især sætter ord på den i mødet med andre. Hvad skal vi egentlig med dialog? Vi skal i øjenhøjde – både med de andre og med os selv.

Læs mere om konfirmandprojektet på religionsmoede.dk